Pregaria.cat

Entrada

Crist, Rei de la Pau



Per MarinaS el dj., 02/04/2026 - 08:00

Tot sembla tens. I, tanmateix, no acaba de petar.

En el que portem d'any, tres sectors essencials del nostre sistema de benestar han dit prou amb mobilitzacions i vagues.

Metges i metgesses reclamen millores laborals i assistencials. Les professionals de l'educació dels 0 als 3 anys demanen reduccions de ràtios per garantir la cura i desenvolupament dels infants. Des d'escoles i instituts, el professorat exigeix recursos per fer verídica l'escola inclusiva. I el sector social denuncia la precarietat cronificada i reclama uns serveis socials dignes i universals.

Tots ells sostenen la vida i acompanyen situacions de vulnerabilitat: persones fragilitzades per la pobresa, famílies travessades per processos migratoris, infants que conviuen amb violències…

Tot sembla tens. I, tanmateix, no acaba de petar. Com si sempre quedés un bri de flexibilitat en la membrana invisible que sosté allò que sembla insostenible. Una tensió que no es resol, però que tampoc esclata. Una realitat que aguanta una càrrega que fereix.

Alhora, més enllà del nostre entorn, ens arriben més tensions i laments. Sentim el rebombori d'una nova ferida que s'obre amb violència en les vides d'iranians i iranianes. Sentim la celebració endimoniada per l'aprovació de la pena de mort a Israel, amb el focus posat sobre la població palestina. I tantes altres ferides i laments: encobriments d'abusos a l'Església, persecucions a la població migrada, encariments arreu dels béns bàsics…

Aquests dies de Setmana Santa és inevitable sentir-se dins de l'escena en escoltar l'Evangeli. Són dies en què la Paraula es fa més intensa, densa d'actes, mirades i sentiments. Interpel·la amb força i obre en nosaltres una sensibilitat més audaç i profunda envers Ell i envers el món. En endinsar-nos-hi, trobem reflexos d'aquestes situacions de càrrega, de vulnerabilitat, de ferides i de guerra que ens envolten.

Posant-me en la pell dels deixebles, penso en la seva sensació de tensió. Deurien sentir que un canvi estava a punt d'arribar, però que en qualsevol moment les tornes podien girar-se en contra. Tot d'una Jesús és aclamat per les multituds; tot d'una, és acusat.

El Papa Lleó XIV ens convida, en la seva homilia del Diumenge de Rams, a recórrer el camí de la creu darrere Jesús, seguir els seus passos i contemplar-lo com a Rei de la pau.

"[...] en caminar amb Ell, contemplem la seva passió per la humanitat, el seu cor que es trenca, la seva vida que es converteix en un regal d'amor.

Com a Rei de la pau, Jesús vol reconciliar al món en l'abraçada del Pare i derrocar tots els murs que ens separen de Déu i del proïsme, perquè Ell «és la nostra pau » (Ef 2,14).

Crist, Rei de la pau, continua clamant des de la seva creu: Déu és amor! Tinguin pietat! Deposin les armes, recordin que són germans!"

Tot sembla tens i, tanmateix, el Rei de la Pau ens convida a caminar clamant i amb esperança des de les nostres creus.

Homilía del Sant Pare Lleó XIV, Diumenge de Rams de 2026

(Imatge de David Iloba a Pexels)